

Дамян Дамянов

Вик

И думите накрая ме напуснаха –
последните най-свидни същества,
с които в самотата, стайно-пустата,
душата ми до днеска преживя.
И думите – последните убежища
на същата душа, която в тях
намирала бе завет в тези режещи
и ледени вихрушки на света.
И думите... И тъжните, и весели
лица на всичките ми земни дни,
които цял всемир букално вместиха
в един бял лист... със четири стени.
И се усетих сам, тъй сам в покоя тих.
Светът от думи зли гърмеше вън,
та губеха се сред глъчта им моите,
удавени във общия им гръм.
Наивни, смешни и сантименталностни,
напрочно проповядващи любов,
потънаха в бездънния, безжалостен –
като във притчата за цар Траяна – ров.
И страх ме вледени. И вик-безумие,
от дън душа изтръгнат, прокълтя:
„Зловещице Съдба, върни ми думите!
Живота ми вземи, но не и тях!“

КРАЙ

© 1993 Дамян Дамянов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Набиране: Мартин Митов

Публикация

Дамян Дамянов, *Още съм жив*. ИК „Христо Ботев“, С. 1993. ISBN 953-445-114-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8512>]